

Lichen i Ravnsborg

Til Sandhedens laug, borggund 9 månefase år 873

Ærede brødre

Jeg har for nyligt været på en besøg i Ravnsborg. Årsagen var, at der var tilkommet mig nogle rygter angående en Lich fra dette sted. Ydermere var der meget faste rygter der påstod at greven var død i denne kamp. Therkild den sorte har været mig til stor hjælp da han sendte to gode krigere med til min beskyttelse under rejsen til og fra Ravnsborg.

Efter nu at være kommet tilbage til Nyhedegård har jeg sammenfattet det jeg har fået at vide. I de sidste par måneder er der sket store udskiftninger i området. Frodir den Blå er blandt andet sunket i jorden og ingen aner hvor han er henne. Selv magerne i området, og her har jeg også forespurgt mig i Kalants Vile, har ingen anelse om hvor han er henne. Hvad denne mager, der også er medlem af fredsrådet nu laver, kan vi kun gisne om. Selv Therkild den sorte virker ret frustreret over, at han ikke kan komme i kontakt med ham, men herom senere.

Der var åbenbart kommet 2 nye magere til området. En der bar en sort kappe og som det skulle vise sig var en Nekromantiker der blot ventede på at skulle ofre det sidste af sig selv for at overskride grænsen til gudernes kraft.

Folkene i Ravnsborg nævnte at der samtidigt havde været en rød mager tilstede, en mager der var af meget høj rang. Folkene så der blev kastet flere voldsomme forbandelser over ham, men han overlevede. Hans navn har jeg ikke kunnet opstøve, da han ikke har givet det til nogen. Der var en styrkeprøve mellem disse to foran Ravnsborg. Under denne styrkeprøve viste det sig at nekromantikeren havde en medsammensvoren. Af nekromantikeren blev han kaldt lærling, men flere beretter at denne lærling kastede kommando-ord over folk. Dette medførte, at han har været en 5. grads mager der har været forblændet af gudernes magt. Han holdt de andre magere i området væk ved sin blotte tilstedeværelse. Under dette magiske slagsmål kom det frem at de to var brødre. Om det var ved blodets bånd eller gennem deres orden har jeg ikke kunnet afklare. De andre magere i området sagde, at den røde mager havde sagt, at han ikke kunne røre Lichen pga. et gammelt løfte eller venskab.

Under denne skæbnernes kamp skulle nekromantikeren to gange have udtalte det forbudte kommando ord. To gange krympede den røde mager og faldt til jorden. Men to gange rejste han sig igen. Dette både skræmte og morede Nekromantikeren. I hvert fald forsøgte ham mere og mere, at ydmyge og skræmme den røde mager med ord. Der er ingen der kan berette hvad den sidste magi over den røde magi var. Men denne magi fik den røde mager i knæ. Det så ud til at den røde mager skulle tabe. Men det endte med at denne mager udløste en voldsom magi, der nærmest skabte et renhedsfelt om ham selv og de mennesker der var i nærheden. Nekromantikeren så nærmest bange ud og måtte fortrække med hele sin flok. Bagefter opsøgte han meget afkræftet greven. Det var den røde mager der startede med at samle alle frie folk på egnen til kamp.

Denne renheds magi viste Therkild den sorte stor interesse for, da jeg berettede om min tur, men da jeg ikke kunne redegøre for den i større detaljer blev han ret irriteret og afviste det som fuldemandssnak. Jeg må dog endnu engang forvise om at jeg kun berettede de ting, som jeg mente at have afklaret om denne episode, som værende de sandfærdige hændelser.

Slaget skulle komme til at stå en uge efter. Nekromantikerens der nu var blevet en LICH havde vundet kolossale magiske kræfter der gjorde, at han kunne gennembryde elvernes magiske skjold sammen med sine udøde. Inde i skoven havde han lavet en eller flere uhellige cirkler, som gjorde at elverfolket ikke kunne opholde sig i skoven. Disse vanhellige cirkler blev først fjernet næsten en uge efter, da denne kraft var for voldsom. Først da var kraften sådan, at elverpræstinden kunne gå ind og lægge nogle hellige cirkler over dem. Senere udførte nekromantikerens et ritual der frøs søen til is.

Herpå kom slaget til at stå. Grevens bygarde og alle fri folk sloges længe med den udøde hær, som Lichen havde rejst, men til sidst var der kun Lichen tilbage. Han blev nedkæmpet af de lokale magere og Bastian af Nuranzil der tilfældigvis var på gennemrejse til Ny Hedegård. Alle frie folk havde samlet sig til denne kamp. Elvere stod skulder ved skulder med sortelvere. Sidronerne, dette folk der har stor hang til skinnende rustninger, stormede med stor tapperhed horden af udøde. Den lokale gorgonzul præst og en vogter skulle have bistået dem sammen med en karne præst. Jeg har ikke navnene på nogen af dem, men de virkede ikke som om de var højtrangerede. Jeg mindes ikke at have hørt ypperstepræsten af Gorgonzul, Argil Burkon nævne nogle vigtige præster i Ravnsborg.

Greven skulle være faldet under det selv samme slag, hvilket bygarden nærmest havde virket ligeglad med i følge de lokale. Dette skulle dog vise sig at være usandt. Da jeg senere mødte selv samme greve. Herom er der meget mystik, men det må en anden fra Sandhedens laug undersøge.

De sidste rygter derfra er dog meget underlige. Det påstås at Ravnsborg er blevet indtaget af en røverbande og at hele bygarden er blevet slået til den sidste mand. Hvis disse rygter er sande, må der herske en sand forvirring på stedet.

Nadala´s vogter

Her skal lige siges at jeg på denne vandring også stødte på sortelverpræsten Nadala's vogter. Denne fortalte, at han havde mistet kontakten med sin præst under en rejse fra eller til Felthorst Næs. Denne vogter rejste sammen med mig, Bastian af Nuranzil og mit følge tilbage til Ny Hedegård. Når jeg bruger ordet følge, er det fordi en stor gruppe skotter rejste med os. Disse kom fra Fellhorst Næs. De har valgt at slutte sig til befolkningen i Ny Hedegård.

Therkild den sorte var meget tilfreds med, at jeg havde Nadalas vogter med tilbage. Jeg fik ligefrem ros og han virkede barnlig glad over det. Helt hvorfor ved jeg ikke. Men han mener åbenbart, at det vil hjælpe sortelveren Nadala. Han var nemlig kommet til Ny Hedegård i mellemtiden. Denne er ramt af en eller anden sindslidelse som ikke let lader sig kurere. Ærkemageren har forsøgt sig med indviklede ritualer og andet farlig troldtøj. Det eneste han har fået ud af det er, at han mere end en gang har hostet blod i flere dage.

Maren den sortes død

Når nu talen falder på sygdom. Så er den yngste lærling kaldet Maren den sorte død. Hun var på en opgave, som de to yngste lærlinge var ude på med en gruppe hirdsmænd og borgermester Eskild. Da hun vente tilbage var hun stærkt afkræftet og syg. I den efterfølgende tid blev det kun bedre i korte perioder. Det forlød, at hun havde lungebetændelse og hostede blod hele tiden. Jeg forhørte mig hos ærkemageren. Jeg var af den opfattelse, at det burde være muligt at kurere denne simple

sygdom. Til dette spørgsmål svarede ærkemageren, at ikke alt var så simpelt som skriverkarle og bønder ville gøre det til. Dette noget frastødende svar, lod jeg mig ikke nøjes med. Derfor udbad jeg mig om et mere uddybende svar. Dette fik jeg så. Det forholder sig således at magibrugere nogle gange oplever at kroppen bliver svækket ved brug af magi. Dette var lærlingen Maren åbenbart ramt af i særlig grad. "Enden lærer hendes krop at udholde den fysiske nedbrydning eller også bukker hun under". Som ærkemageren sagde. Jeg spurgte så om ikke ærkemageren kunne få hende til at opgive magien. Det var så her ærkemageren blev vred. "Det er jo så ikke helt formålet med at være magerlærling vel. Det skulle være til at begribe selv for dem som ikke forstår magiens gave. Derud over er hun godt klar over hvad det er hun er gået ind til. Det er den prøvelse som hun må stå igennem. Det er hendes Valg".

Begavelsen

Ærkemageren talte ikke til mig igen før efter begravelsen. Ærkemageren ærede hende ved at begravet hende som fuldbyrdet sorteårsmager. Hvad hun sådan set ikke var endnu. Hun var jo kun lærling. Først kom vågenatten som ærkemageren, Aieiya, Svarre den røde, altså Marens broder og Hirdslederen forestod. Derefter gravede de i fællesskab selve graven. Hun blev gravsat med fuld æres garde og alle borgere var jaget af huse. Da selve gravsætningen var fuldbragt blev alle gennet væk og ærkemageren udførte et indviklet ritual over graven. Han har kastet en forbandelse over stedet som vil ramme den som forstyrrer gravfreden. Hans bizarre sædvane med at lægge magiske genstande på graven har han også bibeholdt. Graven ligger lidt udenfor byen og ikke på den sædvanlige gravplads. Af hele den affære kan jeg kun udlede, at Therkild den sorte ikke er så hjerteløs som mange siger. Det var vel fordi hun døde for magien og ikke gav op, at han ærede hende med en udlærts gravsætning. Hans vrede mod mig kom nok også af, at han var bekymret for hende.

Jeg hilser jer brødre, i sandhed og med sandhed

Fontus Scribus